

“Ik wil mijn identiteitskaart!”

Bojana Stoukalova was blij dat ze zat. Haar knieën trilden en ze wou niet dat Tarasič het zag. Uitdagend rechte ze haar rug en hief de kin die ze met beide handen ondersteunde, haar ellebogen stevig op het tafelblad geplant. Ze keek de man aan de overkant strak aan, knipperde niet.

Tarasič' gezicht bleef zonder uitdrukking, maar zijn ogen smeulden. Hij bleef haar secondenlang aanstaren, draaide zich toen van haar weg en stond op. Traag en afgemeten ging hij naar de schouw, greep met gestrekte armen de rand vast en keilde het lucifersdoosje dat daar lag razendsnel weg. Met de rug naar haar bleef hij staan.

Opgeschrikt door het onverwachte geluid schoot Harry Goethals recht in zijn fauteuil, maar dook toen weer in elkaar en bleef met gebogen hoofd en schommelend bovenlichaam zitten waar hij zat.

“Ik wil mijn identiteitskaart, Tarasič!”

Nog voor ze uitgesproken was, kreeg ze een zware klap van zijn rechterhand.

“Maandagmorgen brengt onze vriend Harry je naar het station. Je doet exact wat ik je opgedragen heb. Daarna zien we wel of je recht hebt op een beloning. Verder wil ik niets van je horen. Ik stel hier de wet, begrepen?”

“Je hebt het me beloofd! Ik heb alles gedaan wat je me gevraagd hebt.”

De tweede lel was nog harder.

“Maandagmorgen! Begrepen? Of wil je er nog een paar?”

“Met een koppel blauwe ogen val ik zeker op!”

Ze lag op de grond voor ze besepte wat er gebeurde. De slag in haar nek verlamde haar. Ze kon enkel nog vuil kijken. Tarasič gaf haar een trap in de zij, stapte over haar heen en liep naar de deur.

“Zorg dat ze er is, Harry, of ...!”

“Goed, goed.”

De deur werd dichtgeslagen. De achterblijvers verroerden zich niet, Harry Goethals omdat hij een kater had, Bojana door de pijn. Ze lag nog steeds op haar rug, haar benen in de knoop met de sporten en poten van de stoel.

“Ga je daar de hele dag blijven liggen? Haal me een pint.”

Bojana beet op haar lippen. Ze wou absoluut niet huilen. Eén nederlaag was voldoende voor vandaag. Dus negeerde ze haar wettige echtgenoot en kwam traag overeind. Ze schopte de stoel een eindje weg, hees zich aan de tafelpoot op en stapte toen voorzichtig de kamer uit. In het washok nam ze de schade op. De handspiegel die Harry daar opgehangen had, voorzag haar weliswaar van een massa sproeten, maar de beschadiging viel mee. Tarasič wist wat hij deed. Hij was een professional. Kloppen kon, maar je bleef van het gezicht!

“Waar blijft mijn pint?”

Harry hing in de deuropening. Ze zag dat hij zin in ruzie had.

“Geen idee. Ik heb geroepen, maar ze wil niet komen en ik kan haar geen ongelijk geven.”

Harry kneep zijn ogen tot spleetjes en fronste. Hij dacht na. Wat in zijn geval nogal lastig was, wist Bojana. Ze kon aan het stulpen van de lippen bijna exact voorspellen wanneer de belediging aankwam.

“Nondedomme!”

Hij schoot naar voor, maar Bojana was hem voor. Ze griste de spiegel van de muur en sloeg hem stuk. Aan één scherf had ze voldoende om Harry op afstand te houden.

“Pak zelf je pint en drink je strontzat, dan word je misschien wat rapper!”

Ze wist dat hij nu zou beginnen janken. Wanneer de drugs en de alcohol uitgewerkt waren, werd hij een hoop ellende.

“Bojana, heb je nog iets? Ik kan niet meer.”

“Je had het aan Tarasič moeten vragen.”

“Hij wil me niets meer geven, de vuile bastaard en ik die zoveel voor hem heb gedaan!”

“Sukkel!”

Ze liep langs hem heen naar de koelkast en nam er een halve liter bier uit.

“Hier! Laat me nu met rust. Ik moet nadenken.”

Hij draaide zich in haar richting, ving het blik op, maar verloor daarbij het evenwicht. Waarschijnlijk zou hij niet meer opstaan. Goed zo.

“Bojana, wat moet je maandag voor Tarasič doen? Waarom moet ik je naar het station brengen?”

“Vraag het hem zelf!”

“Wil die ambassadevent eindelijk betalen?”

“Welke vent? Wat weet jij?”

“Die vent die Tarasič een loer heeft gedraaid.”

“Ik weet van niets.”

Dat was een leugen, maar Tarasič zou haar de nek omdraaien als ze iets loste. Dat Harry geraden had wat er zich maandag zou afspelen, was een verrassing. Ze bekeek haar echtgenoot iets beter. Zijn ogen glansden leep.

“Zeg, Bojana, kunnen wij met ons twee dat geld niet van die vent aftroggelen en daarna zijn we samen weg. Hé? Wat denk je? Elk de helft!”

“Tarasič vermoordt ons. Mij niet gezien.”

“Je wilt toch weg?”

“Ja, inderdaad ...”

“Wel?”

“Ik zal erover nadenken.”

Dat was gemakkelijker gezegd dan gedaan. In een vreemd land, zonder geld en paspoort was het niet simpel te ontsnappen aan een doorwinterde bendeleider. Op één of andere manier zou ze hier toch moeten wegraken, want anders zou ze onder Tarasič' terreur kapotgaan. Niemand leefde lang in zijn nabijheid, tenzij je tot de familie behoorde. Bovendien was ze net naar België gekomen om eindelijk vrij te zijn, weg van het juk van Jaroslav, de neef van Tarasič en net zo'n schurk. De ontsnappingsweg die Harry voor ogen had, was echter waanzin. Ze zou nog wat geduld moeten hebben, maar veel langer mocht het niet duren.

Bojana bekeek de rommel rondom haar. Hoe kon iemand hier leven? Hoe kon zij hier leven? Ze was al anderhalve maand in België, in dit huis, in dit verrotte krot. Het kraakpand waar Harry Goethals een onderkomen had gezocht. Harry! Ha! Die slome duikelaar was nu haar man! Stel je voor! De eerste dagen had hij geprobeerd haar naar zijn pijpen te doen dansen. Ha! Wat had die junk gedacht! Ze liet niet met haar voeten spelen. Hij moest met zijn poten van haar lijf blijven! Dat had hij onmiddellijk begrepen na die kopstoot tegen zijn kin. Ja! Hij had gesmeekt hem met rust te laten. Dat deed ze. In het hok waar ze sliepen, een kamer kon je dat niet noemen, kon ze uren alleen zijn. Harry meed haar, rookte of dronk zich te pletter. Enkel als hij zwaar onder invloed was, moest ze oppassen. Dan werd hij gevaarlijk. Voor de rest was hij zo mak als een lam. Een bibberende sukkelaar. Nee, voor hem was ze niet bang. Tarasič was andere koek. Dat zaakje van maandagmorgen stond haar niet aan. De manier waarop Tarasič over Stéphane van Crollenburg d'Audenhove had gesproken beloofde niet veel goeds. Ze wou niet betrokken worden bij hun geschil en dat was precies wat Tarasič voor ogen had: haar als tussenpersoon gebruiken. Verdomme.

Hij moet me maandag mijn identiteitskaart geven. Ik wil hier weg met of tegen zijn zin.

Maandag 8 september

In de restauratiezaal van het Sint-Pietersstation ging Bojana Stoukalova voor de tweede maal die morgen aan het tafeltje van Stéphane Marie-Antoine van Crollenburg d'Audenhove, vierde zoon van de markies van Crollenburg d'Audenhove uit Oud-Rekem zitten. De lederen map die ze zopas gekregen had van Tarasič mannen, klemde ze tussen haar dijen en hield ze zo ver als mogelijk uit zijn bereik. Bojana wreef met een vinger de broodkruimels die een vorige bezoeker op de placemat had achtergelaten bij elkaar en duwde ze plat. Voortdurend maakte ze nieuwe hoopjes. Af en toe sloeg ze de blik op en keek de man tegenover haar aan. Hij weigerde te praten. Wachtte op zijn bestelling.

"Alsjeblieft, twee koffies! Dat is dan vier euro dertig."

De kelner schoof het kleine dienblad handig tussen hen in en wachtte geduldig op zijn geld. Bojana negeerde hem en schonk ook niet de minste aandacht aan de zenuwachtige zoektocht van haar partner in de zakken van zijn onberispelijk pak.

"Euh, ik heb alleen vijftig euro."

"Geen probleem, mijnheer."

Het wisselgeld werd vaardig uitgeteld, maar nog voor de ober het laatste briefje van twintig euro goed en wel had neergelegd, griste Bojana de biljetten van onder Stéphane's neus weg en propde alles in haar broekzak.

"Hé!"

Het uitdagende gezicht van de jonge vrouw verdreef de kelner snel van het gevaarlijke tafeltje. Hij herkende die blik. Daar kwam heibel van. Daar kon je donder op zeggen.

"Bojana, je hebt niet het recht ..."

"Ah, nee? Zal ik eens gaan vertellen dat je ..."

"Oké. Houd het maar."

"Dank je. We willen niet opvallen, nietwaar?"

Stéphane van Crollenburg d'Audenhove wou inderdaad vermijden dat iemand hem opmerkte en wou bovendien zo snel mogelijk weg. Die twee kerels een eind verder werkten behoorlijk op zijn zenuwen. Nochtans was alles perfect voorbereid en verliep het proces zoals uitgestippeld. Hij had Bojana de bergplaats met het geld en de juwelen getoond, haar duidelijk gemaakt hoe hij het spel wou spelen en de juiste koffer meegenomen. Nu zaten ze aan het afgesproken tafeltje en hijzelf was niet gewapend. Daardoor was Tarasič hopelijk nog van mening dat zijn plan stipt werd uitgevoerd. Over enkele seconden zou die overtuiging verdwijnen en kon Stéphane van Crollenburg enkel hopen dat de vrouw voor hem precies deed wat hij haar opdroeg en dat Tarasič mannen niet erg alert reageerden. Heel snugger zagen ze er niet uit. En dan nog! Hij was goed voorbereid. Hij had zelfs verscheidene scenario's uitgedacht. Niet dat dit hem kalmeerde. Op papier zag het er misschien goed uit, maar in realiteit kon hij de spanning bijna niet verdragen. Zijn hemd was kletsnat evenals zijn handpalmen.

"Heb je de papieren bij je?"

"Hier!"

Ze schoof de map over de tafel naar hem toe, maar hield die in een houdgreep. Ze opende de flap zodat hij door een aantal documenten kon bladeren. Alles stak erin. Goddank! Tarasič had woord gehouden. Trillend van opluchting nam hij een grote slok koffie.

"Je mag mijn kopje ook leegdrinken, maar geef eerst de sleutel," siste Bojana.

Ook zij wou zo snel mogelijk verdwijnen na deze hopelijk laatste opdracht voor Tarasič. Maar niets liep zoals gepland. Eerst was er die vervelende autorit geweest en nu moest ze de onplezierige boodschap overbrengen dat de koffer die ze aan Tarasič mannen afgegeven had niets van waarde bevatte. Tarasič mannen wisten dat nog niet. Ze wachtten op de sleutel om het valiesje te openen. De sleutel die ze nu van Stéphane zou krijgen hoorde echter niet bij de koffer, maar paste enkel op het slot van de bergplaats. Zodra Tarasič mannen dat vernamen, zouden de poppen aan het dansen gaan en zij zou de dupe zijn. Hopelijk gaven ze haar de kans alles uit te

leggen vooraleer ze tot actie overgingen, want zij had geen schuld aan dit alles. Zij had precies gedaan wat Tarasič haar had opgedragen, maar Stéphane was Tarasič te slim af geweest. Dat was niet haar fout. Tarasič zelf had daaraan moeten denken.

“Luister goed. Je krijgt nu de sleutel en ik pak de map. Je staat op en loopt tot bij hun tafel, maar je gaat niet zitten, je passeert en gaat rechtstreeks naar buiten. Ik volg je op de hielen. Dus geen woord, geen teken! Milan en ik houden je in de gaten. We maken eerst nog een ritje in mijn wagen. Je wordt ergens gedropt en daarna kan je de sleutel aan Tarasič overdragen.”

“Maar waar moet hij zijn. Ik heb geen adres. Ik was geblinddoekt!”

“Ik ben zeker dat Tarasič ons gevolgd is. Onderschat die man niet. Indien hij dommer is dan ik denk, kan je hem troosten door te zeggen dat hij het licht van de vuurtoren moet volgen. Dan weet hij het wel. Ken je de code nog?”

“12209631.”

“Oké. Vergeet straks niet aan Tarasič uit te leggen dat ik dit enkel zo gedaan heb om zeker te zijn dat ik geen gevaar liep. Mijn deel van de overeenkomst ben ik nagekomen. Het geld is er. Jij kunt hem overtuigen. Je hebt het gezien.”

“Dat is geen garantie voor Tarasič. Jij kunt de juwelen en het geld onmiddellijk weer ophalen.”

“Tja, dat is zijn probleem. Maar wees gerust. Ik zal dat niet doen. Ik wil mijn schuld aflossen en daarna trek ik me volledig terug. Het is genoeg geweest. Zeg hem dat!”

Ze knikte.

“Goed, daar gaan we.”

Hij strekte quasi nonchalant de linkerarm. Zijn gebalde rechtervuist liet hij naast Bojana's kop koffie rusten. Ze kon zien dat zijn hand trilde. De vingers openden zich, lieten los wat erin stak, maar bleven ter plekke zweven en streken luchtig over de rand van het schoteltje en aaiden haar pols. Voor een vluchtige toeschouwer leek het op een liefdevol gebaar. Bojana wist beter.

De sleutel lag pal naast haar pink. Ze wou hem pakken, maar haar hand weigerde.

Ze staaarde naar de donkere spikkels in Stéphane's irissen. Ze wou hem vragen of ze met hem meemocht. Hij kon voor een paspoort zorgen, haar voor een tijdje onderdak bezorgen en wie weet kon ze weer bij consul Jaspers terecht. Alles zou ze voor hem doen, als ze maar wegwam van Tarasič!

“Ik doe precies wat je van me vraagt ... op één voorwaarde!”

“Wat bedoel je?”

“Je moet me een identiteitskaart bezorgen. Tarasič heeft de mijne afgepakt.”

“Daar kom je nu mee af? Ik heb daarvoor geen tijd.”

Nog terwijl hij sprak, besepte hij al dat Bojana in staat was luidkeels te gaan schelden en anderzijds dat een belofte haar precies zou brengen waar hij haar wou.

“Of wacht even! Maak je niet boos. Ik zal je een paspoort bezorgen. Ik beloof het. Ik weet alleen nog niet hoe en wanneer. Zo eenvoudig is dat niet! Pak nu die sleutel. In de auto praten we verder.”

Kon ze hem geloven? Waarschijnlijk niet, maar ze had geen andere keuze. Tarasič zou haar nooit laten gaan en Stéphane was de enige hoop die ze had. Ze moest het erop wagen ook al was de kans nog zo klein.

“Bojana!”

Stéphan van Crollenburg d'Audenhove kneep zijn ogen half dicht van frustratie. Zijn adamsappel wipte met regelmaat op bij het wegslikken van het overtollige speeksel dat steeds weer zijn mond vulde.

“Pak eindelijk die sleutel. We gaan door. Ik wil niet dat die vrienden van jou argwaan krijgen.”

Bojana's hand verschoof wat over het tafelblad tot haar vingers de sleutel omsloten. Ze staaarde hem nog steeds aan.

“Bojana! Doe normaal. We trekken al genoeg de aandacht.”

Al hun bewegingen werden inderdaad nauwlettend gevolgd. Een ouder echtpaar loerde ongegeneerd in hun richting en gaf fluisterend commentaar. Dichterbij, met zijn hand in de rechterjaszak, keek nog een man nauwlettend toe en ook Tarasič' companen achterin de zaal hielden het tweetal onophoudelijk in de gaten. Ze zaten achterovergeleund op de zitbank, de

armen over elkaar geslagen. Ze mompelden voortdurend tussen de tanden.

“Waarom duurt het zo lang? Zij heeft de sleutel en hij de map! Waarom vertrekt ze niet?”

“Geen idee.”

“Zou hij haar bedreigen? Ze doet zo raar.”

“Leoš, kijk. Ze gaat weg. Eindelijk.”

“Hé! Hij gaat mee!”

“Shit, ze speelt toch geen dubbel spel?”

“Verdomme, die andere kerel volgt hen ook.”

“Shit, wie is dat?”

“Geen idee.”

“Man, zie je dat? Hij is gewapend! ‘t Is een stille?”

“Nee, nee. ‘t Is een engelbewaarder. Shitshitshit!”

“Erachteraan!”

De kleine Leoš drukte snel zijn collega neer.

“Wacht even. Vaclav is er ook nog.”

Het nummer op zijn gsm was al ingetikt voor hij uitgesproken was. Ongeduldig wachtte hij op een reactie.

“Ja?”

“Er zijn meer poppen aan het dansen.”

Meer kon hij niet zeggen, want Bojana kwam eraan. Alles verliep heel snel. Tegen de afspraak in ging ze niet zitten. Ze fronste enkel de wenkbrauwen. Leoš staaarde haar met open mond aan.

Stéphane van Crollenburg d’Audenhove volgde haar op de hielen. Hij negeerde het tweetal en nam Bojana bij de arm. Ze trok wit weg toen ze de woede op de gezichten van de Tsjechen zag. De spanning stapelde zich in haar lichaam op. Ze wou hen uitleg geven, onder hun tafel wegduiken, maar het visgraatmotief in het pak van Stéphane van Crollenburg d’Audenhove die naast haar was komen lopen, zoog haar mee toen hij allervriendelijkst haar elleboog ondersteunde.

Ze trapte bijna op zijn hielen toen hij beleefd de deur voor haar en de man in hun kielzog openhield. Ze stapten de stationshal in. Even later zwiepte de klapdeur dicht. De twee Tsjechen aan het tafeltje hadden zich nauwelijks bewogen. De snelheid van de actie had hun denkproces vertraagd. Precies zoals Stéphane had gehoopt.

Vaclav Tarasič stak zijn gsm weg en fronste. Uit die paar woorden van Leoš begreep hij dat Stéphane elk ogenblik op de parking kon verschijnen en niet in zijn eentje als het bericht over de poppen klopte. Vaclav moest maken dat hij weg was. Indien Stéphane van Crollenburg d’Audenhove één glimp van hem zag, zou dat hem aan het denken zetten. Dat mocht niet gebeuren.

Vaclav speurde onopvallend vanaf zijn plek tussen de geparkeerde auto’s naar zijn prooi. Hij deed alsof hij het stratenplan in zijn hand bestudeerde en draaide daarna om zijn as als een vreemdeling die de weg zocht. Uit een ooghoek zag hij twee mannen en een vrouw naderbij komen. *Bojana! Wat doet zij bij hen?*

Tarasič liep snel in de tegengestelde richting. Zijn vingers prutsten aan het lipje van de rits van zijn rugzak.

De beide mannen, beducht op een aanval vanuit de rug, schonken weinig aandacht aan de toerist die van hen wegliep, maar Bojana herkende hem onmiddellijk. Bovendien wist ze wat dat betekende. De kans dat ze dit overleefde, werd opeens heel klein. *Ik moet me uit de voeten maken!*

“Stap in. Doe vooral geen domme dingen, Milan is er ook nog.”

Bojana deed wat Stéphane haar opdroeg. Ze ging traag zitten op de passagiersstoel naast de chauffeur.

“We nemen jou een eindje mee en ondertussen kunnen we praten.”

De deur werd dichtgegooid.

Jaja, dat zal wel. Hij is helemaal niet van plan mij een paspoort te bezorgen. Waarom heb ik hem geloofd? Domme, domme, domme griet! Ze huiverde. Ze kende nu haar lot. Als haar vermoeden juist was, dreigde een heel acuut gevaar.

Stéphane van Crollenburg d'Audenhove nam achter het stuur plaats en stak de sleutel in het contact.

Met één oog zag Bojana dat Milan, die haar tot dan onder schot had gehouden, zich wegdraaide en achteraan wou instappen. Dat was de kans waarop ze had gewacht. Met volle kracht wierp ze de sleutel in Stéphanes gezicht en grabbelde naar de klink op het moment dat Milan zijn portier sloot. Bojana sprong naar buiten, haperde even en verloor een schoen. Ze was nog maar een paar meter ver, toen het gebeurde.